

זכינו לחיות בדור שחוה שואה ותקומה. כולנו נמצאים בתוך המהלך שהתחיל בחג הפסח וסופו בחג השבועות, כחלק מהטיפוס בסולם העולה בית אל, הימים, החגים המיוחדים שנוספו לנו בלוח השנה בדורנו, קראנו להם "עשרת ימי תשועה".

אילו הם ימי הוד, ימים של גאולה.

ביום שלישי ציינו את יום השואה, בשבוע הבא נציין את יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ואת יום העצמאות. ימים אלו של זיכרון חללי מערכות ישראל, מחייבים למידה והפנמה של המחויבות של כולנו לנופלים על הגנת מדינת ישראל. לימוד והזכרת דמותם, ועוז רוחם של הלוחמים שחרפו נפשם על מזבח המולדת. הימים הם של האומה כולה, ימים המבטאים את "נצח ישראל לא ישקר". בטקסי הזיכרון מתייחדים אנו עם זכר הנופלים, מעלים זיכרונות של חיים שהיו, - "כי מידי דברי בו זכור אזכרנו עוד"- אנו לומדים וזוכרים את אותם הערכים שהיו נר לרגליהם של בנינו שנפלו על קדושת ה'. יש בזיכרון כוח חזק להמשך חיינו, אנו מחויבים לזכור על מנת לרומם את המציאות וכדי לחיות חיים טובים יותר, מוסריים יותר וערכיים יותר. אנו לומדים מתוך אישיות הנופלים, עוצרים את שגרת חיינו ושואלים את עצמנו – מה לקחנו מאותם שבמותם ציוו לנו את החיים? במה השנה מתוך זיכרון הנופלים נהיינו אנו יותר טובים? במה המציאות מרוממת יותר? " ואומר לך בדמיך חיי" – אומר הנביא – ביום בו ניזכור את דמי הנופלים, עלינו לזכור כי בכוחנו ובידינו לחיות את החיים במלוא עוצמתם, לממש אותם ולהיות ראויים להם. ומתוכם להתמלא ברוח גבורה ודעת כדי להתמודד עם אתגרי ההווה והעתיד.

בתפילת שחרית אנו מזכירים "בעל מלחמות, זורע צדקות, מצמיח ישועות" הרב צבי יהודה הכהן קוק קוק זצ"ל הסביר שכך הוא הסדר בעולמנו, ומהמלחמות צומחות הישועות. כך גם החיבור העדין בין יום הזיכרון ליום העצמאות, בין זיכרון הנופלים לבין תחיית האומה ועצמאותה. מתוך זיכרון העבר נוכל לציין את יום העצמאות בלב המברך על גאולתנו ופדות נפשינו. ה' זיכה אותנו בהקמת מדינת ישראל. אומה שלימה ריבונית, נושאת את שם ישראל, עם צבא הגנה לישראל, מוסדות של תורה בכול אתר ואתר, השכלה, כלכלה מתפתחת, התיישבות רחבה בכל חלקי א"י, זהו מחול הניצחון של רוח ישראל. זוהי הדרך בה אנו ממשיכים את צוואתם של הנופלים מכבדים את זכרם ומוקירים את תרומתם.

מיד בסמיכות ליום הזיכרון נציין את יום העצמאות, הימים הללו מחייבים אותנו לראות באור ה', רבים מגדולי ישראל הביעו שמחתם לגודל הימים הללו. מספרים על מנהגו של האדמו"ר מסדיגורא זצ"ל, כי נהג לבוא לביהכ"נ הגדול בתל אביב ביום חג העצמאות של המדינה, ולומר את ההלל בציבור, וכשמתפללים רקדו לפני רחבת בית הכנסת, השתלב במעגל, ורקד בהתלהבות, והיתה הרגשה שיש לרב שמחה מיוחדת מיום זה. פעם, אחד מחסידיו נכנס עמו בשיחה, וסיפר לו את הסיבה לכך: כשהיה מתגורר בווינה, נכנסו הנאצים ימ"ש"ו לשם. ראשית מלאכתם היתה להתעלל ביהודים,

ובתור רבם של היהודים, בחרו בו להיות מטאטא רחובות העיר. נתנו לו מטאטא גדול לטאטא ובתוך העבודה היה אומר: רבש"ע, אזכה עוד לטאטא את רחובות ארץ ישראל. ושוב תחבו לו דגל נאצי ביד וכפו אותו לקבוע הדגל הנאצי בבנין גבוה, ושוב תך כדי המעשה אמר: רבש"ע, אזכה עוד להניף את דגל ישראל במקום גבוה בארץ ישראל. וכשזכה לעלות לארץ ישראל, רצה לקיים דבריו. אולם, לא יתכן שיעמוד ברחוב ויטאטא לעיני כל. מה עשה? ביום העצמאות קם בשעה שלוש לפנות בוקר, ולקח מטאטא גדול לטאטא ברחובות שלו. ושוב לקח דגל ישראל ביום העצמאות, וקבעו על הגג, בשמחה והתלהבות שקבל ה' תפילתו. ומכאן נובעת שמחתנו והתלהבותנו ביום תקומת מדינת ישראל. מתוך זיכרון הנספים בשואה, מתוך זיכרון הנופלים על אדמת קודשינו נתפלל שנזכה כולנו לדעת ולהכיר כי "מדינת ישראל היא יסוד כיסא ה' בעולם, שכל חפצה הוא שיהיה ה' אחד ושמו אחד" (הרב קוק, אורות ישראל ו') ועל זה אנו שמחים שמחה עצומה ביום הולדתה של מדינתנו היקרה. המשורר אליעז כהן היטיב לבטא את רחשי הלב של כולנו:

"הנה, שוב אביב פה בארץ הקודש
ורח שדה משכר
מדרונות רוננים באדום וצהוב
סנוניות רפרפות על הלב הרטוב
גרגורי בהמות מספרים שטוב
בארה של מרים גודשת כנרת לרוב

בקצות-ענפי-התאנה כבר מפציעות
ידיים קטנטנות, בוקשות, מתחננות
ואין טיפת הצל עוד מעיברה בעת-דודים-הזאת
(מתוך 'מסע אביב בארץ ישראל, תשע"ב / אליעז כהן)

זכור כי משימת חיינו להיבנות בארצנו לנצח נצחים. להמשיך ולבנות מדינת מופת של חינוך, ערבות הדדית, אהבת הארץ, מסירות ותרומה. לחנך את ילדינו על הערכים, על הרוח האיתנה ועל ההבטחה: "לך אתן את הארץ הזאת".

באיגרת זו אנו מבקשים להביא בפניכם את כל התוכניות, החומרים, מערכי השיעור לקראת יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ולקראת יום העצמאות, בטוחה כי תשכילו לעשות בהם שימוש משמעותי ללימוד ולהעברת המסרים של גודל הימים הללו. בברכה רבה ובברכת מועדים לשמחה לגאולה שלמה

שושנה נגר